

La vicepresidenta primera

Pot fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, quines alegries ens dóna el senyor Coto. De totes maneres, jo crec que el més content hauria de ser el conseller Vila, perquè acaba de ser reconegut que va tenir clarividència i que fa quatre mesos enrere ja sabia quins serien els resultats de l'Ajuntament de Barcelona i ens ho va posar en *bandeja*. Gràcies.

Bé, no, nosaltres no reiterarem el que vàrem dir en el debat del decret llei, però sí que insistirem en això. Com vostè deia, diu: «Estem al final d'una legislatura, hem de fer una mica de balanç.» I ja li vaig fer el balanç l'altra vegada. I si ens mirem aquest projecte que ara tindrem ocasió d'esmenar, veiem que sempre estem amb el mateix, sempre hi ha quelcom condicionat a quelcom que s'haurà de fer.

Per exemple –i abans s'hi referia el company d'Esquerra–, la llei d'impost sobre els habitatges buits, pendent d'un reglament que trigarà un any a fer-se. Aquí, el registre dels habitatges buits; mentre no es fa el desplegament haurem de fer una altra cosa; haurem de demanar sis mesos perquè ens facin la comunicació, etcètera. Tot, tot, tot, conseller, va quedant ajornat, ajornat, ajornat. «Ja ho farem.»

Home, i a mi em sap greu quan aquí, entre altres coses, es diu «mentre no s'aprovi el Pla territorial sectorial de l'habitatge.» Conseller, quan vostè va arribar a la conselleria, conseller, miri, això ho tenia des del mes de maig del 2010. Ho tenia, eh? És que el té, el Pla territorial sectorial, enquadrant i fet. I estem al 2015, cinc anys, i encara diu que potser el farem. I quan parlen, en el pacte que ara estan fent sobre creació del Fons d'habitatge social de Catalunya, i amb les mesures, sempre diuen: «En el marc de la definició del que serà un estudi sobre les necessitats habitacionals de Catalunya.» Però si ho tenen, si ho tenen tot. Tenien els reglaments a punt, tot és anar-ho diferint, fer literatura; fer content el senyor Coto, és l'única cosa, evidentment, que aconsegueix, i a nosaltres una mica. Però nosaltres no ens enganyem per les paraules afalagadores, perquè sabem que nosaltres toquem el principi de la realitat, no?, que és molt propi.

Per tant, aquesta qüestió nosaltres intentarem esmenar-la en el curs de la tramitació del projecte. I, evidentment, reiterem la felicitació o el reconeixement que mesures que varen vostès derogar ara es recuperin. Sí que vull cridar l'atenció, ràpidament –vostè hi ha fet un referència indirecta– sobre la sentència del Tribunal Constitucional contra el decret regulador del dret de la «vivenda» a Andalusia. Hi ha un tema preocupant que ens hem de fer mirar. Aquesta sentència, si es carrega precisament les previsions de la llei andalusa és justament

perquè estaven referides als procediments d'execució hipotecària i als procediments de dació en pagament. I diu, aquesta sentència del Tribunal Constitucional –que mereix un comentari a part, *habría que echarle de comer aparte*–, diu: «Com que el Govern de l'Estat ja ha fet el seu magnífic decret llei sobre mesures hipotecàries, això forma part de les polítiques econòmiques del país i vostès, que tenen competència exclusiva en matèria d'habitatge» –perquè tenim competència exclusiva–, «no s'hi poden ficar, en aquestes coses.» Compte, perquè precisament potser hauríem d'anar al que deia la Llei del dret a l'habitatge i no parlar de situacions d'execució hipotecària o de dació en pagament, sinó simplement de situacions de pisos buits, sense altra referència que el compliment del dret a l'habitatge, que no diu pas que no pugui definir quina és la funció social, una d'elles. Però la novetat que nosaltres creiem que avui hauríem de tractar aquí, perquè si no estem lluny de la realitat, és que fa tres dies, cinc dies, en aquest Parlament han entrat 143.380 signatures de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que demanen que es tramitin de forma urgent les mesures per fer front a l'emergència habitacional i la pobresa energètica i que posen un punt que és l'únic que realment seria vàlid en aquest moment, si volem ser eficients, com vostès diuen que volen ser: «No hi pot haver cap família en situació de vulnerabilitat que no pugui fer front al pagament del lloguer de l'habitatge que es pugui quedar sense habitatge. Les administracions públiques han de garantir el real·lotjament adequat de les persones en situació de vulnerabilitat.» I ja està.

Aquesta mesura, que és que no hi ha llançament, ja sigui hipotecari o arrendatari, sense un habitatge ofert, és que ja ens ve, si vostè ho recorda,...

Fitxer 20

de l'octubre del 2013, el cas del bloc de Salt. Jo li vaig fer una carta en aquell moment, la deu haver perdut vostè o no la deu trobar, en què li plantejava: «Conseller, és qüestió que ens hi posem, perquè adoptem aquestes mesures.» Resposta de vostè: «Bé, ja hem fet un conveni amb el Tribunal Superior de Justícia perquè s'estableixin unes comissions de seguiment bla, bla, bla.» 43 desnonaments de mitjana al dia en aquests dos últims anys, vostè deia, ara, 10.0000, això ens situaria sobre els 27-30, però estem parlant que continuen havent-hi desnonaments i gent que es queda al carrer. I, escolti, té una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, 10 de setembre del 2014, que diu ben clarament: «El Tribunal Europeo de Derechos Humanos ha estimado que la pérdida de una vivienda es una de las más graves lesiones al derecho al respeto al domicilio y que toda persona que corra el riesgo de ser víctima de ella debe, en principio, poder obtener el examen de dicha medida y *se li ha de garantir* el derecho fundamental garantizado en el artículo 7». És a dir, simplement això, tenim un deure polític, moral i jurídic tots plegats que ningú es pot quedar al carrer i la gent de la ILP ens demana un compromís públic, que jo el faig aquí públicament, que tramitem això

amb caràcter d'urgència, que estalviem el tema de compareixences, perquè n'hem fet ja moltes sobre aquest tema, i que puguem aprovar i debatre, evidentment, i millorar, sens dubte, la proposta de la iniciativa legislativa popular per donar resposta a la feina de tantíssims centenars de milers de ciutadans d'aquest país que ho tenen molt clar, ja no parlo de les altres mesures sobre el tema de la segona oportunitat, que ja vam tramitar en el seu dia i que, aquí, es torna a recollir, o el de la pobresa energètica.

Però, en el tema d'habitatge, ras i curt, «simple», com diria el president de la Generalitat, demà no hi haurà cap desnonament a Catalunya si prèviament les autoritats competents en matèria d'habitatge, Generalitat de Catalunya i ajuntaments, no tenim una resposta habitacional per a aquesta persona, sigui en el mateix habitatge, sigui ajudant-lo a pagar el lloguer, sigui amb l'expropiació d'ús, si es dóna la situació, o sigui oferint-li un habitatge dotacional, provisional, etcètera. Això és el que demana la gent, ningú al carrer per aquestes circumstàncies, ja ens ho demana també el Tribunal Europeu dels Drets Humans. No ens compliquem més la vida o compliquem-nos-la, fem tot el que calgui perquè un dia arribi aquest futur florit que ens configura el senyor Coto, però nosaltres ens conformem amb menys, en què la gent no es quedi al carrer i, després, ja vindrà el socialisme, no s'apuri.

Gràcies, senyora presidenta.